

KRISTITYN VAELLUS VIII

JOHN BUNYAN

(nettikuva)

John Bunyan oli kristillinen saarnaaja ja kirjailija. Hänet tunnetaan ennen kaikkea teoksestaan Kristityn vaellus, joka on tunnetuin kristillinen allegoria. [Wikipedia](#)

Syntyi: 1628, [Elstow, Yhdistynyt kuningaskunta](#)

Kuoli: 31. elokuuta 1688, [Snow Hill, Lontoo, Yhdistynyt kuningaskunta](#)

Teh. VHn

KRISTITTY TAISTELEE NÖYRYYTYKSEN LAAKSOSSA APOLLYONIA VASTAAN

Kristitty taistelee Apollyonia vastaan.

*Tässä Nöyryytyksen laaksossa Kristitty sai kokea kovaa, sillä hän ei ollut ehtinyt pitkälle, ennen kuin huomasi julman vihollisen tulevan kedon poikki vastaansa. Sen nimi oli **Apollyon**. Kristitty mietti, menisikö takaisin vai seisoisiko paikallaan. Hän muisti kuitenkin, ettei hänellä ollut selkäpuolellansa varustuksia, joten vihollisen olisi helpompi lävistää hänet nuolillaan, tjos hänelle kääntäisi selkensä. Sentähden hän päätti rohkaista mielensä ja taistella, sillä hän ajatteli: Vaikka kysymyksessä olisi pelkkä henkeni pelastaminen, niin sekin tapahtuu parhaiten taistelemalla.*

Hän astui siis eteenpäin ja samoin teki Apollyon. Tämä kuvatus oli **hirmuisen näköinen**. Hän oli suomuspeitteinen kala, ja se oli hänen ylpeytensä, hänellä oli siivet kuin lohikäärmeellä ja käpälät kuin karhulla, ja mahasta syöksyi tulta ja savua; hänen suunsa oli kuin jalopeuran kita. Ehdittyään Kristityn luokse vihollinen katsahti Kristittyyn halveksien ja vihasta säihkyvin silmin, alkaen kysellä tähän tapaan.

APOLLYON:

Mistä tulet ja minne aiot?

KRISTITTY:

Tulen Turmeluksen kaupungista, kaiken pahuuden kotipaikasta ja olen menossa Siionin kaupunkiin.

APOLLYON:

Tästä huomaan sinun olevan minun alamaisiani, sillä koko tuo maa on minun. Minä olen sen ruhtinas ja jumala. Kuinka olet siis paennut pois hallitsijasi luota? Jollen toivoisi sinun vastedes tekevän minlle palveluksia, löisin sinut yhdellä iskulla maahan.

KRISTITTY:

Tosin synnyin sinun valtakunnassasi, mutta sinun palveluksesi on kova ja palkka sellainen, ettei sillä voinut elää, sillä synnin palkka on kuolema (Room.6:23). Kun kasvoin vanhemmaksi, tein kuten kaikki ajattelevat ihmiset: etsin parempaa paikkaa muualta.

APOLLYON:

Ei yksikään ruhtinas niin helposti luovu alamaisistaan, enkä minäkään tahdo laskea sinua. Mutta koska valitat palveluksesi ja palkkasi huonoutta, tyydy kääntymään takaisin, niin lupaan sinulle tässä, että saat parasta mitä maa tuottaa.

KRISTITTY:

Mutta minä olen antanut itseni toiselle, Kuningasten Kuninkaalle, kuinka voisin siis rehellisenä miehenä kääntyä takaisin sinun kanssasi?

APOLLYON:

Sinä olet nyt sananlaskun mukaan joutunut ojasta allikkoon. **Mutta on tavallista, että ne, jotka tunnustavat itsensä Hänen palvelijoiksansa, jonkin ajan kuluttua jättävät Hänet ja tulevat takaisin minun luokseni. Tee sinäkin samoin, niin kaikki käy hyvin.**

KRISTITTY:

Minä olen antanut Hänelle lupukseni ja vannonut uskollisuudenvalan. Kuinka voisin rikkoa sen, tulematta kavaltajana hirtetyksi?

APOLLYON:

Niin teit minullekin ja kuitenkin olen valmis antamaan kaikki anteeksi, jos tahdot kääntyä takaisin luokseni.

KRISTITTY:

Mitä sinulle lupasin, **sen tein alaikäisyydessäni**. Sen lisäksi uskon, että ruhtinas, jonka palveluksessa nyt olen, voi minut vapauttaa ja antaa myös anteeksi sen, että suostuin sinuun. Sitä paitsi, sinä miesten syöjä Apollyon, **totta puhuakseni, minä pidän Hänen palveluksestansa, palkastaan, palvelijoistaan, hallituksestaan, seurastansa ja maastansa enemmän kuin sinun.** Älä sentähden enää koetakaan minua taivuttaa. Minä olen Hänen palvelijansa ja tahdon seurata Häntä.

APOLLYON:

Harkitse järkevästi, mitä olet mahdollisesti kohtaava tiellä, jota kuljet. **Tiedäthän että useimmat Hänen palvelijoistansa saavat surkean lopun, sillä he ovat rikkoneet minua ja minun teitäni vastaan. Kuinka moni heistä onkaan kuollut häpeällisen kuoleman!** Vai pidät Hänen palvelustansa parempana kuin minun, vaikkei Hän milloinkaan tullut asuinpaikastaan vapauttamaan ketään palvelijoistaan vihollistensa vallasta! Mutta kuinka

monesti minä olen joko väkivalloin tai oveluudella vapauttanut uskollisia palvelijoitani Hänen ja hänen kannattajiensa käsistä. Sen koko maailma tietää! **Niin tahdon sinutkin pelastaa.**

KRISTITTY:

Mitä sanoit, ettei Hän vapauta palvelijoitaan? **Hän tekee sen koetellaksensa heidän rakkauttaan, pysyvätkö he Hänessä loppuun asti.** Onneton loppu, josta puhut, on heidän suurin kunniansa. He eivät juuri odota hetkellistä huojennusta, sillä he odottavat kunniaansa, jonka he saavat, kun heidän Kuninkaansa tulee omiensa ja enkelien kanssa kirkkaudessa.

APOLLYON:

Olet jo nyt ollut Hänelle uskon palveluksessasi; kuinka siis odotat saavasi palkan Häneltä?

KRISTITTY:

Missä, oi, Apollyon, olen ollut uskon Hänelle?

APOLLYON:

Tuskin olit lähtenyt matkalle, ennekuin olit tukehtua Epäilyksen suossa. Kuljit väriä teitä vapautuaksesi taakastasi, vaikka sinun olisi pitänyt odottaa, kunnes Ruhtinaasi olisi sinut vapauttanut. Nukuit synnin unta ja kadotit kalleutesi. Olit vähällä kääntyä takaisin nähdessäsi leijonat. Puhuessasi näkemästäsi ja kokemastasi matkan varrella etsit koko ajan salaa turhaa kunniaa kaikissa sanoissasi ja teoissasi.

KRISTITTY:

Kaikki tuo on totta ja paljon olet jättänyt sanomattakin; mutta Ruhtinas, jota palvelen ja kunnioitan, **on armollinen ja anteeksiantavainen.** Sitä paitsi nämä heikkoudet hallitsivat minua sinun maassasi, sillä siellä minä ne itseeni imin. Niitten rasittamana olen huokaillut ja surrut, **kunnes sain Ruhtinaaltani anteeksiantamuksen.**

Silloin Apollyon raivostui hirmuisesti ja ärjäisi: Minä olen sen Ruhtinaan vihoillinen. Minä vihaan Häntä. Hänen lakiansa ja kansaansa; nyt olen vartta vasten tullut sinun kanssasi taistelemaan.

KRISTITTY:

Apollyon, varo mitä teet, sillä minä olen Kuninkaan tiellä, pyhyiden tiellä. Varo sen tähden itseäsi.

Silloin Apollyon levittäytyi yli tien ja lausui: Siinä suhteessa en pelkää mitään. **Valmistaudu kuolemaan**, sillä minä vannon helvetin luolan kautta, ettet sinä käy tästä edemmäksi. **Tässä tahdon tuhota sinun sielusi.** Samassa hän lennätti tulisen nuolen Kristityn rintaa vastaan. Kristityllä oli kuitenkin kädessään kilpi, jolla hän torjui vaaran.

Silloin Kristitty paljasti miekkansa, sillä hän näki ajan tulleen hyökätä. Apollyon ryntäsi yhtä nopeasti lennättäen nuolia kuin rakeita. Vaikka Kristitty parhaansa mukaan puolustautui, hän sai haavoja päähänsä, käteensä ja jalkaansa. Sentähden hän hiukan perääntyi. Apollyon jatkoi taistelua ja Kristitty, saaden uutta rohkeutta, vastusti niin miehuullisesti kuin voi. **Tämä ankara taistelu kesti yli puolen päivää, ja silloin Kristityn voimat olivat melkein uupuneet. Sillä on huomattava, että haavojensa takia Kristitty heikkeni heikkenemistään.**

Apollyon puolestaan näki sopivan tilaisuuden tulleen, hyökkäsi Kristityn kimppuun koko voimallansa ja painiskellen hänen kanssaan **heitti hänet maahan niin, että miekka sinkosi Kristityn kädestä.** ”Nyt olet vallassani”, Apollyon lausui. – Näin sanoen hän ruhjoi Kristittyä niin, että **tämä luuli henkensä lähtevän.** Mutta Jumala oli päättänyt toisin. Kun Apollyon jo tähtäsi viimeistä iskuaan, surmataksensa tämän miespoloisen, **Kristityn onnistui notkeasti siepata miekkansa takaisin: ”Älkää iloitko, minun viholliseni, minusta, jos minä olen langennut, niin minä nousen”** (Miika: 7:8). Samalla Kristitty iski vihollistaan murhaavasti, mikä sai tämän peräytymään kuin kuolettavasti haavoitettuna. Tämän huomattessansa Kristitty iski häntä uudelleen, lausuen: **”Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton Hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut”** (Room.8:37).

Silloin Apollyon levitti lohikäärmeen siipensä ja riensi pois, eikä Kristitty häntä enää nähnyt (Jaak.4:7).

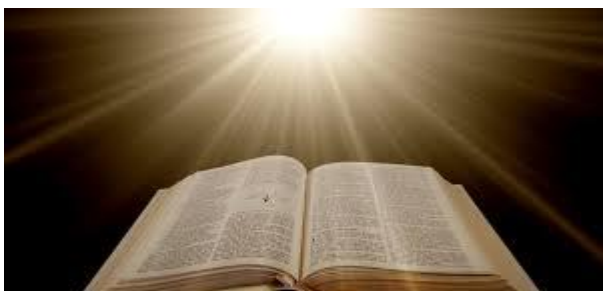
Ei voi kuvitella se, joka ei ole nähnyt ja kuullut kuten minä, **kuinka kammottavasti Apollyon mörisi ja karjui koko taistelun ajan**. Hän puhkui niin kuin lohikäärme. Mutta Kristityn rinnasta kohosi huokauksia ja valituksia. En koko aikana nähnyt hänen luovan yhtäkään iloista katsetta, ennen kuin hän oli huomannut haavoittaneensa Apollyonia kaksiteräisellä miekallaan. Silloin hän todella hymyili ja katsahti ylöspäin. **Se oli hirmuisin taistelu, mitä olen milloinkaan nähnyt.**

Taistelun päätyttyä Kristitty sanoi: Nyt tahdon kiittää Häntä, joka pelasti minut leijonan kidasta, Häntä, joka auttoi minua Apollyonia vastaan. Ja hän kiitti lausuen:

Käy vastahani päämies syvyyden nyt eessä joukon julman, hirmuisen. Jo viuhuu nuolet ympärillä mun ja riehuu raivo, melske taistelun. Mut avuksi mä taivaan voimat sain ja saatanan näin löin mä miekallain. Nyt kunnia ja kiitos olkoon Herran! Halleluja!

Silloin ilmestyi näkyviin eräs käsi tuoden elämän puusta muutamia lehtiä, jotka Kristitty asetti taistelussa saamiensa haavojen päälle, jolloin ne heti paranivat. Sitten hän istahti syömään leipää. ja juomaan pullosta, joka oli annettu hänelle aikaisemmin. Näin virkistyttyään hän valmistautui lähtöön paljastettu miekka kädessä, sillä hän ajatteli: En tiedä vaikka joku muu vihollinen olisi lähellä. Mutta Apollyon ei hyökännyt toistamiseen hänen päällensä koko tässä laaksossa.

(John Bunyan, Kristityn vaellus, ss.65-71)

(nettikuva)

”Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus” (Joh.17:17).